

Yağızlar köyü çocukları harman yerinde toplanmışlardı. Yedi kişiydiler. Sıradan bir güne başladıklarını zannediyorlar, hayatlarının en unutulmaz gününü yaşayacaklarını henüz bilmiyorlardı.

En büyükleri Selim, on iki yaşındaydı. Herkes onu Karabacak Selim diye biliyordu, ama aslında o Başkan Selim'di. Çünkü kendisi Yağızlar Spor Kulübü Başkanı'ydı.

- Yoklama yap Deniz, dedi Selim.

Deniz, grubun en küçük iki üyesinden biriydi. Altı yaşında olmasına rağmen oldukça iyi bir konuma sahipti. Yağızlar Spor Kulübü'nün özel kalem müdürüydü. Yani başkana en yakın kişi.

- Zeynep, dedi Deniz.

- Burada, dedi Zeynep.

Zeynep de kulübün diğer en küçük üyesiydi. Saçları kıvrır kıvrır, burnu küçüküktü. Çok sevinliydi. Bir oyuncakçının vitrininde sessizce otursa kimse onu cansız bebeklerden ayıramazdı. Deniz'in ısrarlı tavsiyesiyle kulübe kabul edilmişti.

- Ali, dedi Deniz.

Ali orada olduğunu söyleyemedi. Sadece elini kaldırdı; çünkü o konuşmuyordu. Daha doğrusu konuşamıyordu. Beş yaşındayken trafik kazası geçirmişti. Amcasının düğününe giderlerken bindikleri traktör devrilmişti. Ali'nin burnu bile kanamamıştı, ama kazadan sonra konuşmayı bırakmıştı. Dört yıldır sessizdi. Ona Altıbacak Ali diyorlardı. O kadar hızlı koşuyordu ki gören onu altı bacaklı zannederdi. Ağaçlara tırmanırken de sanki gizli bir merdiven kullanıyordu.

Deniz, kulübün kalan üç üyesinin de adlarını seslendi: Hatice, Kadir, Teoman...

- Herkes burada başkanım, dedi Deniz.

Selim, Deniz'e teşekkür etti ve günün programını açıklamaya başladı:

- Bugün avcılık yapacağız arkadaşlar.

- Ne avlayacağız, dedi Teoman.

Teoman aslında Yağızlar'da oturmuyordu. Anne baba-sıyla birlikte Almanya'da yaşıyordu. Yaz tatili için annesine gelmişti.

- Kuş. Kuş avlayacağız.

- Sapanımız yok ki başkanım.

Selim, bu gerçeği hatırlatan Deniz'e kaşlarını çatarak baktı. O, bir şey yapacaklarını söylediye mutlaka bunun her ayrıntısını düşünmüştür. Herkes sadece şunu sormalıydı: "Benim görevim ne?"

- Deniz, Zeynep! Siz taş toplayacaksınız.

- Tamam Selim abi, dedi Zeynep.

Selim yine kaşlarını çattı.

- Neye tamam diyorsun sen?

Zeynep şaşırıldı.

- Taş toplamaya...

- Nasıl taş toplayacaksın?

- Nasıl taş toplayacağım?

- Onu ben sana sordum, dedi Selim.

Deniz, yerden bir taş alıp Selim'e göstermeden Zeynep'e verdi. Zeynep de taşı Selim'e uzattı.

- Böyle taş, Selim abi.

Selim taşı aldı ve bir kuyumcuymuş gibi dikkatle inceledi. Elini ileri doğru uzattı.

- Direğe bakın.

Selim nişan alıp taşı fırlattı. Taş direğin metrelerce uzağından geçti.

- Vuramadın Selim abi, dedi Deniz.

- Vuramadım tabii. Peki neden vuramadım?

- İyi nişan almadın, dedi Deniz.

Selim, "seni gidi küçük saf" der gibi baktı ona ve vuramamasının sebebini açıkladı:

- Çünkü taş yuvarlak değildi. Köşeliydi. Köşeli taş attığın yere gitmez.

Bu arada Hatice yerden bir taş aldı ve fırlattı. "Tok!" diye bir ses geldi direktten.

- Aferin, dedi Selim. İşte bize böyle taşlar lazım.

Hatice,

- Nasıl taşlar Selim abi, diye sordu.

- Yuvarlak taşlar.

Selim bunu diyen Deniz'in kafasına eliyle hafifçe vurdu.

- Aslansın, dedi.

Ve görev dağılımının tamamını anlattı. Zeynep'le Deniz taş toplayıcı olacaklardı. Kalan beş kişi de taşları atarak kuşları avlayacaktı.

- Ben taş atmam!

Bu itiraz, kulübün en güzel sesli üyesi Kadir'den gelmişti. Selim bakışlarıyla "Niye?" diye sordu ona.

- Kuşların öldürülmesine karşıyım.

Selim sıkıntıyla başını kaşıdı. Bazen bu kulübü yönetmenin çok zor olduğunu düşünüyordu. Köye muhtar olsaydı işi daha kolaydı.

- O zaman, o da taş toplansın, dedi Deniz.

- Sen karışma Deniz, dedi Selim.

- Yazık hayvanlara, ben öldürmem, dedi Kadir yine.

Selim, bir süre daha düşündü ve sonunda kararını açıkladı:

- Beş atışçıya iki taş toplayıcı... Böyle olmaz. Bize bir taş toplayıcı daha lazım. Kadir, sen atışçı değilsin. Seni de taş toplayıcı yaptım.

- Sen de öyle demiştin zaten, dedi Zeynep, Deniz'e sesizce.

Deniz, gururla başını salladı. Kadir rahatladı. Evet, bunu kabul edebilirmiş. O da taş toplayıcı olursa sorun yokmuş. Mesele çözüldüncə harman yerinden köyün ortasındaki yola indiler. Selim upuzun boyuyla ortada yürüyordu. Ötekiler

onun etrafındaydılar. Onları camlardan görenler endişelendiler. Bu yedisi ne zaman bir araya gelse başlarına iş açıyorlardı. Hele bu defa olacakları bilseler onları mutlaka kilit altında tutarlardı. Belki de buna gerek kalmazdı. Olacakları bilseydiler çocuklar da evden dışarı adım atmazdı.

Geçen hafta dört kavak fidanı kesmişlerdi. Kavaklığın sahibi Şişman Rüstem, sanki onlar kavakları eğlence olsun diye kesmişler gibi kıyameti kopartmıştı. Oysa amaçları futbol sahalarına kale yapmaktı. Yapmışlardı da ama Şişman Rüstem kalelerini yıkmıştı. Yetinmeyip futbol sahalarını da traktörle sürdürmüştü. Tüm bu yaptıklarından dolayı Şişman Rüstem kara listeye alınmıştı.

Köyün içinden geçip dereye gittiler. İki saat boyunca toplayıcılar taş topladı, atıcılar attı. Selim, bir defa Kadir'i vurdu, bir defa da Teoman'ı. Kuşlar hem çok uzaktan uçuyordu hem de çok küçüktüler. Tek bir kuş bile vuramadılar.

Karınları çok acıktı. Teoman cebinden bir çikolata çıkartınca çok sevindiler. Selim, yediye böldü çikolatayı. Deniz, Zeynep'le kendisinin, küçük olduklarından en çok acıktıklarını söylese de Selim eşit paylaştırdı. İştahla yediler. Doymadılar tabii. Avcılıktan ümidini kesenlerin sayısı arttı. Tam, Selim'e belli etmeden dönmeye hazırlanıyorlardı ki, Kocaçınar'ın üzerinde kocaman bir kuş gördüler. Daha önce hiç rastlamadıkları türden bir kuştı bu. Bir tavuktan daha büyüktü. Rengârenk tüyleri ışıltılar saçıyordu.

Çocuklar nasıl ona şaşkınlıkla bakıyorlarsa o da çocuklara öyle bakıyordu. Gözlerinde meraklı bir afacanlık vardı. Donakalmışlıktan ilk kurtulan Deniz oldu. Yerden bir taş alıp Selim'e verdi. Selim taşı inceledi, beğenmeyip yere attı. Bir taş da Zeynep verdi. Selim onu da beğenmeyip yere attı. Ardından Kadir'in verdiği taşı aldı. Onu da beğenmeyip yere atacaktı ama Kadir,

- Oo, sana taş beğendirene kadar kuş kaçacak, dedi.

Selim beğenmediği taşla kuşa nişan aldı ve fırlattı. Minik bir serçe gibi uçan taş, kuşun çok uzağından geçti. Kuş sanki dönüp de taşla baktı. Selim iki atış daha yaptı. Yine vuramadı. Kuş nedense kaçmıyordu. Bunlar ne yapmaya çalışıyorlar dercesine bakıyordu. Deniz daha önce Selim'in beğenmediği taşlardan birini Hatice'ye verdi. Hatice'nin attığı taş da tıpkı bir serçe gibi uçtu, uçtu, uçtu... kuşun kafasına çarptı. Zavallı kuş sersemleyip yerinde sallandıktan sonra geriye düşer gibi oldu ama düşmedi. Sonra öne doğru sallandı ve düştü. Neyse ki ayaklarının üzerine... Hemen Kocaçınar'ın kovuğuna doğru sendeleyerek kaçmaya başladı.

Şaşkınlığından ilk kurtulan Ali oldu. Yerinden fırladı. Ötekiler de peşine takıldılar. Kuş kovuğa girmişken Ali kaleci gibi uçup onu kuyruğundan yakaladı. Müthiş bir gürültü duyuldu. Kovuktan gökyüzüne doğru mavi bir bulut yükseldi. Önce Ali kovuğa girmişti, sonra da diğerleri... Hepsi açılan kocaman ışık kuyusundan içeri düştü. Yere inene kadar uzun uzun çığlık attılar. En altta Ali, en üstte Deniz, minik bir tepecik oldular. Büyük bir gürültü daha duyuldu. Gökyüzüne doğru ikinci ışık bulutu yükseldi.